

Beeld uit 'Letting go' van Kathy Gosschalk.

FOTO LEO VAN VELZEN

Choreografen worstelen met muziek

dans

ROTTERDAM – Door eerdere balletten bij het Nederlands Dans Theater en Djazzex staat de Amerikaanse choreograaf Mark Haim hier bekend als een bekwaam creator van grillige, hyperactieve dans. Ditmaal ging hij met de Rotterdamse Dansgroep aan de slag en liet hij zich inspireren door Paganini's beroemde '24 Capricci op.1'.

Zoals de titel van zijn ballet 'Just play, please' al suggereert, ziet Haim de variaties vooral als doorwrocht oefenmateriaal en zo benadert hij ook de drie meisjes en drie jongens, die met handig gemanoeuvereer van een stapel grote speelblokken steeds nieuwe toneeltjes bouwen om hun kunstjes te etaleren. Om beurten en in steeds nieuwe groepjes veranderen zij langzaam van drukke, aandoenlijke kinderen in tamelijk saaie pubers met volwassen dromen. Paganini's handgrepen laten in hun lichamen heel wat grilligheid oprispen, maar helaas slaat te vaak het zogeheten 'mickey-mouse-effect' toe: op elke noot een fysieke reactie, waardoor de dans en de muziek elkaar eerder uitputten dan aanvullen. Haim vertilt zich aan deze muziek door tot slot zelfs jammerlijk af te

zakken tot een geinigheid waar ik niet om kan lachen, ondanks de lachsalvo's om me heen in de kleine zaal van de Rotterdamse Schouwburg. De dansers scharen zich als een Donald Duck, een Arabier met tulband, een Indiaan (?) en een Schoonheidskoningin rond een tafeltje, proberen een wereldbol te verorberen en roepen luid dat ze ook niet weten waarom er geen vrede is. De gein ontgaat me.

Ook Kathy Gosschalk heeft zich in de muziekeuze voor haar nieuwste ballet 'Letting Go' vergrepen. De 'Sechs Stücke Opus 6' van Anton Webern suggereren volgens haar de suspense van een thriller. Maar haar Tennessee Williams-achtige ballet over een vrouw (Caroline Harder) die haar man (Rick Kam) letterlijk en figuurlijk moet laten varen, heeft hoegenaamd geen spanning. Al in de eerste minuut is elk spoor van onheil of geheimzinnigheid verdwenen. Dat komt door de aanwezigheid van een wanhopig woelende en met een telefoon worstelende vrouw op een bed schuin tegenover een houten scheepsmodel, waardoor de man onder dit bed steeds meer wordt aangetrokken.

Bij zoveel pathos boven mijn hoofd zou ik het ook niet lang uithouden. Gosschalk gaf in dit sterk pantomimische ballet enkele fraaie bewegingen aan Rick Kam en hij maakt zijn vrijheidsstreven ook zeer invoelbaar, maar met de complexe muziek

van Anton Webern lijkt mij deze weinig subtiele schildering van een relatie op de klippen weinig op te hebben. Als de vertwijfelde Kam bovendien niet alleen door de boot (type scherenkruiser) maar ook door twee dartele nimfen wordt weggelokt is elke diepgang spoorloos verdwenen.

De derde nieuwe choreografie van dit programma was Edge Stories van Anouk van Dijk, tevens danseres van de Rotterdamse Dansgroep. Het toneel is volgespoten met rook en vanachter een wit gaas komt Oerm Matern, kronkelend en zwiepend met zijn lange ledematen in een roze-blauwe rok en op kousevoeten op. Niet alleen de muziek van Yens & Yens en Kodo Ubu-suna roept oosterse sferen op, ook de handgebaren en poses van de drie meisjes en twee jongens om hem heen doen dat. Structuur is in hun vervloeiende bewegingsspel nauwelijks te ontdekken; hoeveel energie en moeite de zes zich ook getroosten, de vier archetypen die zich onder hen schijnen te bevinden, blijven zoek. Edge Stories is als een langzaam optrekende mistflard. Het verhuult meer dan dat het duidelijk maakt.

Eva van Schaik

Te zien 6 en 7/12 Rotterdam; 13 en 14/12 Leiden; 7 t/m 11/1 Amsterdam; 18/1 Arnhem; 5 en 6/2 Utrecht; 15/2 Schiedam.